

SPECIAL

PŘÍBĚHY K ZAMYŠLENÍ

Peter
Bleeser

OBČASNÍK
ROVERSKÝCH
KURSŮ LŠ

ROČNÍK 5
ČÍSLO 3

Příběhy k zamyšlení.

Když jsme před rokem vydali Příběhy jako kompas, neočekávali jsme, že o ně bude takový zájem. Uvažovali jsme nad jejich dotiskem, ale Ida přeložila tři knížky Příběhů k zamyšlení od P. Petera Bleesera, duchovního rádce DPSG, a tak vydáváme výbor z prvních z nich. Na otázku "Proč?" snad nejlépe odpovídá sám autor v úvodním povídání.

Některé z příběhů jako by se na první pohled týkaly pouze církve, ale nenechme se mýlit, jsou i o nás. Už dávno jsem si všiml, že naše skautské hnutí trápí obdobné problémy jako církev.

Marek

*

Anna Velichová - Ida (1956)

Vystudovala pedagogickou fakultu v Plzni, od r. 1979 pracuje jako středoškolská profesorka na gymnáziu v Blovicích. Od r. 1968 je členkou Junáka. Od r. 1990 píše články a překlady z němčiny do skautského tisku (Čin, Skaut - Junák, Skauting, Fons), od května 1991 vede skautskou hlídku v regionálním Plzeňském deníku. V současné době je tiskovým zpravodajem plzeňské městské rady Junáka.

Přeložila také knihu Waltera Hannsena Vlk, jenž nikdy nespí. Do 33. a 34. ročníku Skautingu spolu s Václavem Noskem - Windym připravuje seriál Průvodce skautskou literaturou.

*

Jana Wienerová (1953)

Absolventka Husovy čs. bohoslovecké fakulty, duchovní Církve čs. husitské, redaktorka čtrnáctideníku Církve čs. husitské Český zápas.

Výtvarné školení: LŠU - u akad. malířů Ivo Švorčíka a Jiřího Kodyma
Ilustrovala více než desítku knih, vystavovala doma i v zahraničí.

*

Díky za pomoc.

Patří sestře Idě za překlad, Janě Wienerové za ilustrace, Milošovi Zapletalovi za poskytnutí autorských práv na své knihy německé straně, jenž recipročně poskytl práva k této knize. Za technickou pomoc dále patří dík panu Vilémovi Bártovi, Marce, Bořkovi, Ještěřovi, bratru Svatošovi a dalším.

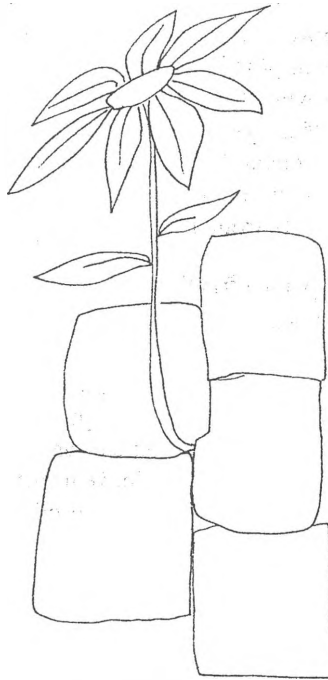
Ilustrace na obálce Ladislav Rusek

Peter Bleeser

Příběhy k zamyšlení I.

překlad: Anna Velichová

ilustrace: Jana Wienerová

*Výbor z něm. originálů Geschichten für Sinndeuter
Georgs-Verlag, Neuss-Holzheim*

Proč tato kniha? proč "příběhy k zamyšlení"?

Je pravda, že v poslední době bylo vydáno mnoho dobrých knih s příběhy vhodnými k rozjímání. Přesto se odvažuji vydat tuto sbírku, neboť tím sleduji dva cíle, které se mi u skautského svazu - konkrétně u Německých skautů svatého Jiří - zdají být důležité.

Chtěl bych:

1. podporovat "kulturu vyprávění",
2. rozvíjet schopnost "vyložit smysl něčeho".

Co je míněno "kulturou vyprávění"? Předčítání, i tehdy, když vše probíhá dobře, potřebuje jako "médiu" knihu, jako technický předpoklad světlo...

Vyprávění je mnohem bezprostřednější, provokuje vypravěče ke gestikulaci a mimice: je přímější, spontánnější, může se více zaměřit na posluchače, nepotřebuje žádné pomocné technické prostředky... Všechny příběhy z této knihy jsem sám zkoušel vyprávět: proto jsou u nich důležitým kritériem stručnost a zapamatovatelnost. Mým přáním je, abyste příběhy "nastudovali" a pak nikoliv předčítali, ale vyprávěli, třeba i pozměněné, ještě lepší než ty, které jsou napsány v této knize. Mají posluchače zaujmout, znepokojit, přimět k zamyšlení a - doufejme - i k jednání. Pouhé předčítání by mělo být výjimkou.

Čeho může dosáhnout dobře vyprávěný příběh, to jsem našel v "Chasidských příbězích" Martina Bubera:

JAK SE MAJÍ VYPRÁVĚT PŘÍBĚHY:

Prosili rabína, jehož dědeček byl žákem Baalšema, aby jim pověděl nějaký příběh.

"Příběh," řekl, "se má vyprávět tak, aby pomáhal". A pokračoval: "Můj dědeček byl chromý. Jednou ho prosili, aby vyprávěl historku o svém učiteli. Tu vypravoval, jak svatý Baalšem při modlení tančil a poskakoval. Můj dědeček stál a vyprávěl, a vyprávění jej tak strhlo, že nakonec musel ukázat - poskakováním a tancem - jak to vlastně Mistr dělal. A od toho okamžiku byl vyléčen. Takto se mají vyprávět historky!"

Potřebujeme vypravěče!

"VYLOŽIT SMYSL" - CO JE TÍM MÍNĚNO?

Jsme zvyklí zkoumat svět svými smysly: co vidím, co čichám, co ochutnávám, co slyším, čeho se dotýkám, to je "skutečnost".

Samozřejmě! Ale skutečnost je mnohem více! Patří k ní také výklad událostí, vyličení jejich pozadí; rozjímání, které vnese řád do každodenního běhu života, dá jej do souvislostí a zprostředkuje jeho skrytý smysl. Rozjímání, které dělá člověka člověkem.

Podívejme se na obrázek na *první straně* této knihy: květina vyrůstá z dlažby. To je očividné! Co by to však mělo znamenat? Snad to, že i v šedivém všedním dni máme příležitost prožít něco nezvyklého, nebo že žádné kameny na světě nejsou schopny zcela udusit moji naději...? Či co ještě...?

"Chasidské příběhy" popisují jak "vyložit smysl něčeho" takto:

O MODERNÍCH OBJEVECH

"Člověk se má učit od všeho," řekl jednou rabín ze Sadagory jednomu chasidskému Židovi, "vše na světě bylo stvořeno k našemu poučení. Nejen to, co stvořil Bůh, ale také vše, co vytvořil člověk."

"Čemu se můžeme," zeptal se chasid pochybovačně, "naučit od železnice?"

"Že člověk může pro jediný okamžik zmeškat všechno."

"A od telegrafu?"

"Že se každé slovo počítá a má svoji cenu."

"A od telefonu?"

"Že je *tam* slyšet, co *tady* říkáme."

Potřebujeme vykladače smyslu!

Jako pomoc pro výklad smyslu jsou zde připojeny pod mnohými příběhy krátké otázky, hesla, útržky myšlenek; velmi spontánně, nesystematicky, často zkráceně. Jsem dalek toho, abych jednotlivé příběhy vykládal: odporovalo by to charakteru knihy jako podnětu k vlastní činnosti. Výjimkou je pouze příběh "Orel". Zde jsem se pokusil vyložit úlohu odpovědného člověka v práci s mládeží. Je to jen jedna možnost výkladu a otevírá přístup k mnoho jiným variantám výkladů.

Mnohé texty nejsou ani úplnými "příběhy"; často jsou to pouze krátké bajky, slova k zamyšlení, která mi pomáhala: proto jsem je sem zařadil.

Ještě něco: není zde přísně tematické uspořádání - žádný "seznam hesel". Nikoli z pohodlnosti, ale chtěl jsem se vyhnout tomu, aby se kniha podobala "receptáři" (tj. "*této* situaci odpovídá *tato* historka").

Doufám, že nevelký rozsah této knihy podnítl všechny "vykladače smyslu", aby četli, vyprávěli, sami hledali...

Tato sbírka je věnována všem, kteří doprovázejí mládež na její cestě životem, a pokoušejí se vstoupit do šlépějí jednoho z největších vypravěčů: Ježíše Krista.

Vypravěč neodchází od skutečnosti, ale naopak, hluboko do ní vchází; konečně, co jiného je zapotřebí, abychom lépe pochopili a dokázali změnit skutečnost.

"Dříve než se může změnit svět, je třeba, aby se změnil člověk." (B. Brecht)

Peter Bleeser, svazový duchovní rádce DPSG (Němečtí skauti sv. Jiří)

Jeden muž v lese našel mládě orla, přinesl jej domů, a zavřel jej na dvůr ke slepicím, kachnám a krůtám. K jídlu mu dal krmení pro kuřata, přestože to byl orel, král ptactva.

Po pěti letech muže navštívil jeho přítel znalý přírody. A když šli spolu na zahradu, řekl: "Tento pták není slepice, to je orel."

"Ano," řekl muž, "to je pravda. Ale já ho vychoval jako slepici. Teď už není orel, ale slepice, i když má křídla tři metry velká."

"Ne," řekl ten druhý. "Je to ještě pořád orel, neboť má srdce orla. A to jej vynese vzhůru do povětří."

"Ne, ne," řekl muž, "je to teď skutečně slepice a nikdy nebude létat."

Dohodli se na tom, že udělají pokus. Přítel znalý přírody vzal orla, zvedl jej do výše a zapřísahal jej: "Ty, který jsi orlem, ty, který náležíš nebi, a ne této zemi: rozprostři svá křídla a leť!"

Orel seděl na zdvižené paži a rozhlížel se kolem sebe. Pod sebou uviděl kuřata, klovající své zrní, a seskočil k nim dolů. Muž pravil: "Říkal jsem ti to, je to slepice."

"Ne," řekl ten druhý, "je to orel. Zkusím to zítra ještě jednou."

Druhého dne vystoupil s orlem na střechu domu, zdvihl jej vzhůru a řekl: "Orle, jsi orlem! Rozprostři svá křídla a leť!" Ale jakmile orel opět spatřil kuřata, jak hrabou na dvoře, slétl zase k nim dolů a hrabal s nimi.

Tu řekl muž znovu: "Říkal jsem ti, je to slepice."

"Ne," řekl jeho přítel, "je to orel, a ještě pořád má srdce orla. Nech mne udělat ještě poslední pokus: zítra poletí."

Příštího rána časně vstal, vzal orla a vynesl jej ven z města, daleko od domů, a donesl jej na úpatí jedné vysoké hory. Vrchol hory se zlatě leskl ve vycházejícím slunci, jehož každý paprsek jakoby vyzařoval radost z nádherného jitra. Muž zdvihl orla do výše a řekl mu: "Orle, ty jsi orel. Náležíš nebi a ne této zemi. Rozprostři svá křídla a leť!"

Orel se rozhlédl, roztřásl se, jako by se do něj vlil nový život - ale nevzlétl. Tu jej nechal muž, znalý přírody, podívat se přímo do slunce. A tu náhle orel rozestřel své mocné perutě, zdvihl se a s křikem vzlétl do výše a již se nikdy nevrátil. Byl to orel, ačkoliv byl vychován a ochočen jako slepice!"

Tento příběh pochází z Afriky a končí zvoláním:

Lidé Afriky! Jsme stvořeni podle Božího obrazu, avšak učili nás myslet jako slepice, a ještě si myslíme, že jsme skutečně slepice, ačkoliv jsme orlové. Rozprostřete svá křídla a leťte! A nebuďte nikdy spokojeni s předhozeným zrním.

Mnohé bajky, příběhy a povídky odrážejí v uzavřené formě situace, zkušenosti a události lidského života. Také příběh orla je jasný. Mnohé z tohoto příběhu se dá vztáhnout jistě i na člověka. Chtěl bych se trochu blíže zabývat rolí přítele chovatele drůbeže. Protože si myslím, že právě chovatelův přítel učinil v této historce to, co musí dělat lidé, zodpovědní za práci s mládeží.

1. Přítel měl otevřené oči, aby viděl, co se opravdu děje. Jen proto objevil orla mezi drůbeží.

- Člověk, pracující s mládeží, musí jít tímto světem s otevřenýma očima, musí správně vidět různé situace, lidi a události.

2. Přítel měl odvahu zasáhnout. Jeho odvaha mu mohla přivodit konflikt s chovatelem a přesto nemlčel.

- Člověk, pracující s mládeží, potřebuje odvahu, aby učinil to, co považuje za nezbytné: ne všichni mu za to poděkují.

3. Přítel seznámil orla s jeho situací. Řekl mu: "Orle, ty jsi orel, rozprostři svá křídla a leť."

- Ten, kdo pracuje s mládeží, musí umět seznámit ty, s kterými pracuje, s jejich situací. Musí je dovést k zamyšlení nad sebou. Musí jim umět říci, kdo je a co je člověk.

4. Přítel si posadil orla na ruku a povzbuzoval jej, aby letěl. Dal mu příležitost, ale nenutil jej.

- Lidé pracující s mládeží, vidí svojí práci jako motivaci mladých lidí, aby si dokázali sami pomoci. Povzbuzují, podněcují, dávají však svobodu, aby se člověk sám rozhodl, co udělá: důvěřují mladým lidem.

5. Přítel se nenechal odradit neúspěšnými pokusy, než orel začal létat. Potřeboval trpělivost.

- Lidé, pracující s mládeží, potřebují trpělivost a nevzdávají se při obtížích.

6. Aby pomohl orlovi stát se tím, čím byl, musel ho chovatelův přítel vynést z hejna slepic. Vzal jej s sebou na horu a zdvihl jej ke slunci. Ukázal mu, že existuje něco víc, než jen zobání do předhozených zrn.

- Lidé, pracující s mládeží, ukazují nové obzory. Vedou od země do výšin, vedou od "kruhu kolem sebe sama" k otevření se dálkám. Odkazují na toho, kdo nás, lidi, všechny přesahuje, na Boha - ten ukázal v Ježíši Kristu, kým je.

7. Přítel vypustil orla na svobodu, aniž čekal na projevy vděčnosti, aniž požadoval jeho návrat.

- Lidé, pracující s mládeží, nepožadují vděčnost a neváží mladé lidi na sebe sama, nýbrž se pokoušejí stát se postradatelnými.

Tím vším pomohl chovatelův přítel orlovi najít život, k němuž byl zrozen. Tím, co činí lidé, odpovědní za práci s mládeží, chtějí pomoci mladým lidem nalézt sama sebe, chtějí jim pomoci ke svobodě, ke štěstí.

JEDEN GENERÁLNÍ ŘEDITEL....

Jeden generální ředitel přišel do čekárny porodnického oddělení jedné nemocnice. Zatímco ostatní nastávající otcové nervózně listovali v časopisech nebo pobíhali po chodbě sem a tam, seděl u jednoho stolu až po uši pohroužený do kupy korespondence, kterou si sem vzal ve velké aktovce. Po několika hodinách k němu přišla sestra: "Je to chlapec, pane řediteli!" "Zeptejte se ho, co chce," řekl, aniž vzlédl od práce.

MALÝ ŠROUBEK

Byl jednou v jedné obrovské lodi jeden úplně malý šroubek, který spojoval s mnoha jinými, právě tak malými šroubky, dva velké ocelové pláty. Tento malý šroubek se začal při plavbě uprostřed Indického oceánu trochu uvolňovat a hrozilo, že vypadne ven. Tu šrouby, co mu byly nejbližší, řekly: "Když vypadneš, tak půjdeme také." A hřeby dole na lodním trupu řekly: "Nám je tu také těsno, také se trochu uvolníme." Když to uslyšela velká ocelová žebra, zvolala: "Panebože, zůstaňte! Když už nebudete držet, tak je po nás!" A zvěst o úmyslu malého šroubku se bleskově rozšířila celým obrovským trupem lodi. Loď vzdychala a chvěla se ve všech spárách. Tu se všechna žebra a pláty a šrouby a také i ten nejmenší hřebík rozhodly, že pošlou společné poselství malému šroubku, jestli by nechtěl přece jen zůstat; protože jinak by celá loď praskla a nikdo z nich by nedoplul k domovu. To polichotilo hrdosti malého šroubku, že mu přikládali tak obrovský význam, a nechal se slyšet, že prý chce zůstat tam, kde je.

Rudyard Kipling

- *vztah jednotlivce a společnosti*
- *každý je důležitý právě na svém místě*
- *nepohrdat malými věcmi*
- *teprve společně jsme silní*

HEDVÁBNÁ NIT

Jeden vysoký úředník upadl do nemilosti svého krále. Král jej nechal uvěznit v nejhořejší části věže. Za měsíční noci často vězeň postával nahoře na cimbuří a hleděl dolů.

Jednou uviděl, že tam stojí jeho žena. Dala mu znamení a dotkla se zdi věže. Zvědavě pohlédl dolů, aby zjistil, co tam jeho žena dělá. Neporozuměl však tomu, a tak trpělivě čekal na to, co asi mělo přijít. Žena chytila u věže

brouka, který má rád med: medem pak natřela jeho tykadla. Potom na tělo zvířátka upevnila konec hedvábné nitě a položila její hlavou nahoru na zeď věže, právě na místo, na něž se shora často díval její muž. Brouk pomalu lezl za vůní medu, pořád nahoru, až se nakonec dostal tam, kde stál její uvězněný manžel.

Vězeň byl vzhůru, a jak tak naslouchal tichu noci, padl jeho zrak dolů. Tu spatřil, jak po římse leze malé zvířátko. Opatrně se jej dotkl, a objevil hedvábnou nit. Brouka osvobodil a pomalu a obezřele táhl hedvábnou nit k sobě nahoru.

Nit však byla stále těžší a těžší. Zdálo se, že na ní něco visí. A když celou hedvábnou nit vytáhl nahoru, uviděl na jejím konci přivázanu silnější nit. Muž začal k sobě vytahoval také tuto nit. Nit se stávala stále těžší a těžší, a hle: na jejím konci byl upevněn silný provaz. Pomalu a opatrně vytahoval muž provaz. Také provaz stále těžkl a těžkl. A na jeho konci se muži dostalo do rukou pevné lanko.

Muž táhl k sobě lanko jehož váha se stále zvětšovala. Když měl v ruce jeho konec, uviděl, že k ní bylo přivázáno silné lano.

To lano potom přivázal k cimbuří. Dál to bylo jednoduché a samozřejmé. Zajatec se spustil dolů po laně a byl volný. Odešel se svou ženou mlčky do tiché noci a opustil zemi nespravedlivého krále.

- *neexistuje bezvýchodná situace*
- *"lásky tě učiní vynalézavým"*
- *jeden závisíme na druhém*
- *soužití člověka s přírodou (brouk), jsme na ni odkázáni*

KDO SVŮJ ŽIVOT PRO JINÉ OBĚTUJE...

Když jsem s jedním Tibeťanem putoval horami za sněhové bouře, spatřil jsem muže, který se zřítíl sněhem se svahu dolů. Řekl jsem:

"Musíme sejít dolů a pomoci mu."

Tibeťan mi odpověděl: "Nikdo od nás nemůže chtít, abychom se o něj postarali, vždyť bychom se sami dostali do nebezpečí, že zahyneme."

"Ale přece jen," odpověděl jsem, "když už musíme zemřít, bude lépe zahynout při pomoci druhému člověku."

Odvrátil se ode mne a šel dál svou cestou.

Sestoupil jsem dolů k tomu nešťastníkovi, vzal ho opatrně na svá ramena a vlekl jej pomalu nahoru. Námahou jsem se zahřál a teplo se přeneslo i na zachraňovaného, který byl již ztuhlý chladem.

Cestou jsem našel svého průvodce, jak leží ve sněhu. Jak byl unaven, lehl si a zmrzl.

Chtěl jsem zachránit člověka, a zachránil jsem sám sebe.

DRUŽNOST, NEBO SMRT

Při jedné ze svých cest mudrc jménem Choni uviděl muže sázejícího stromek svatojánského chleba. Zastavil se u něj a zeptal se: "Kdy ten stromeček ponese plody?"

Muž odpověděl: "Za sedmdesát let."

Tu řekl mudrc: "Ty blázne! Myslíš, že za sedmdesát let budeš ještě naživu a že budeš ochutnávat plody své práce? Zasad' raději strom, který ponese plody dřívě, aby ses z nich mohl radovat ještě za svého života."

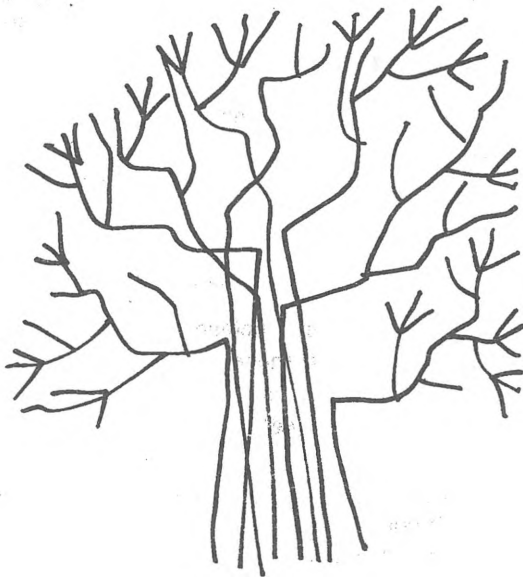
Muž však dokončil svou práci, pohlédl s radostí na stromek, a odpověděl: "Mistře, když jsem přišel na svět, tu jsem nacházel svatojánský chléb a jedl jsem ho, aniž jsem jej sázel, neboť to učinili moji otcové. Když jsem tedy tehdy pouze využíval plody cizí práce, tak nyní chci zasadit strom pro své děti či vnuky, aby si i oni mohli pochutnávat na jeho plodech. My lidé můžeme přežít, jen když jeden druhému podáme ruku. Podívej se, jsem jen prostý muž, ale máme přísloví: "Družnost, nebo smrt."

- odpovědnost také za budoucí generace

- solidarita

- "jeden zasil, druhý sklídí"

- tradice

JÁ A SVĚT

Dělat chci, co dělám.

Já jsem já.

Dělat chceš, co děláš.

Ty jsi ty.

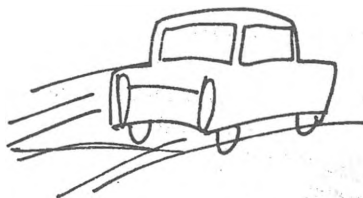
Svět nám byl dán za úkol.

Není podle našich
představ.

Zasadíme-li se o ně,
zkrásní.

Ne-li,
nic z něj nebude.

ŠANCE HOUSENKY BĚLÁSKA

Nulová šance. Šest metrů asfaltu.
Dvacet aut za minutu.
Pět nákladáků. Jeden tahač.
Jeden koňský povoz.
Housenka běláška neví nic o automobilech.
Neví, jak je široký asfalt.
Neví nic o chodcích, cyklistech, mopedech.
Housenka pouze ví, že na druhé straně roste něco zeleného.
Nádherně zeleného, asi se to dá sežrat.
Má chuť na zeleň. Musí vyrazit.
Žádná šance. Šest metrů asfaltu.
Sune se pomalu.
Dvacet aut za minutu.
Jde kupředu beze spěchu. Beze strachu. Bez taktiky.
Pět nákladáků. Jeden tahač. Jeden koňský povoz.
Jde kupředu, jde a jde a
přejde.

- *odvaha, naděje*
- *důležitý je první krok*
- *nevzdávat se při potížích*

CO BYCH JEŠTĚ ŘÍCI CHTĚL

Co bych ještě říci chtěl
Když smím Ti poradit
Myslím
Prosím Tě
Pro všechno na světě
A proti zdravému rozumu:
Nejednej tak, abys stál stranou
Zastaň se toho slabšího a
Nech si občas něco uniknout

TAK BOHATÍ...

tak bohatí jsme nikdy nebyli jako dnes,
tak hamižní však nebyli jsme nikdy jako dnes,
tak mnoho šatů jsme nikdy neměli jako dnes,
tak obnažení, nazí však
nebyli jsme nikdy
jako dnes.

Tak sytí jsme nikdy nebyli jako dnes,
tak nenasytní však nebyli jsme nikdy jako dnes,
tak krásné domy jsme nikdy neměli jako dnes,
tak bez domova, bez vlasti však
nebyli jsme nikdy
jako dnes.

tak zajištění jsme nikdy nebyli jako dnes,
tak nejistí však nebyli jsme nikdy jako dnes,
tak mnoho času jsme nikdy neměli jako dnes,
tak dlouhou chvíli však
neměli jsme nikdy
jako dnes.

Wilhelm Willms

ŽÁBA Z KAŠNY A ŽÁBA Z JEZERA

Žábu z kašny jednou navštívila žába z jezera. Obě si začaly povídat. Žába z kašny kousek poskočila kupředu a zeptala se: "Je tvé jezero také tak velké?" Jezerní žabka odpověděla: "Mnohem, mnohem větší."

Tu udělala první žába ještě větší skok a zeptala se: "Je tvé jezero takhle velké?"

Ale jezerní žabka se usmála a řekla: "Mé jezero je obrovské. Je mnohem, mnohem větší."

Tu skočila ta první žába od jednoho okraje kašny ke druhému a zeptala se: "Je tvé jezero tak velké?"

A jezerní žabka se smála ještě víc a odpověděla: "Ty malá žabičko, nedokážeš si vůbec představit, jak je mé jezero velké. Mé jezero je nekonečně velké. To se do tvého mozečku nikdy nevejde!"

Tu se první žába rozčflila a křikla na jezerní žabku: "Teď jsem skočila z jednoho okraje kašny na druhý. Nic nemůže být většího než má kašna! Dělej, zmiz, už tě nechci nikdy vidět!"

- rozšiřovat svůj "obzor"
- získávat nové zkušenosti
- žít "mezinárodně"

Na mé zdi visí
japonská dřevorezba,
maska jednoho zlého
démona,
pokrytá zlatavým lakem.
Soucitně se dívám,
na svrašťelé svaly
na jeho čele.
Je vidět,
jak je namáhavé
být zlý.

KDO PŘIJDE DO NEBESKÉ ŘÍŠE?

Rabín Baruka z Chusy chodil často na tržiště v Lapetu. Jednoho dne se mu tam zjevil prorok Eliáš a rabín se ho zeptal: "Je mezi všemi těmito lidmi jeden jediný, který přijde do nebe?"

Eliáš odpověděl: "Není tu nikdo takový."

Později však přišli na tržiště dva lidé a Eliáš pravil rabínu Barukovi:

"Tihle dva přijdou do království nebeského."

Rabín Baruka se optal obou nových příchozích: "Jaké je vaše povolání?"

Odpověděli mu: "Jsme kejklři. Když vidíme někoho smutného, rozveselíme ho. Když vidíme dva lidi, kteří se hádají, pokoušíme se je zase usmířit."

Jakob J. Petruchowski

O ŠTĚDRÉM VEČERU...

O Štědrém večeru
bláznivá myška
zkratovala
elektrické vedení.
Zhasly lustry,
zhasly lampy.

Náhle všechno
ztmavlo, ztichlo.
Televize i rádio.
Koledy si každý
musel zpívat sám.
Bez papíru jako prorok,
jen ze srdce kněz
sám kázal.
A kdesi kdosi
rozžhnul svíčku
a dítětu svému
tiše řekl:
"Neboj se!"

Otto Heinrich Kühner

NEBESKÝ POKRM

Jeden bohatý muž zemřel. Procitl v ráji. Bohatě prostřený stůl sliboval opravdu nebeské radosti. Zeptal se, co to stojí.

"Stojí to jen jediný haléř," zněla odpověď.

Tu pomyslel ten muž na své velké bohatství a srdečně se zaradoval. Když však chtěl zaplatit, potřásl hlavou: "Ty jsi se toho ve svém pozemském životě mnoho nenaučil. U nás totiž platí jen peníze, které jsi někomu daroval."

Muž zesmutněl. Byl náhle chudý jak žebrák, neboť v životě nikdy nic nikomu nedal.

podle staré asijské legendy

- dávat je lepší než brát
- kdy je člověk opravdu bohatý?

ZÁCHRANNÁ STANICE

Na jednom nebezpečném pobřeží, kde již ztroskotalo mnoho lodí, se před časem nacházela malá, ubohá záchranná stanice. Její budova nebyla ničím jiným, než chatrčí a patřil k ní jen jeden jediný člun; ale hrstka dobrovolníků pracovala neúnavně ve dne i v noci a odvažovala se bez ohledu na svůj vlastní život ven na moře, aby zachraňovala trosečníky. Díky této obdivuhodné malé záchranné stanici bylo zachráněno tolik lidí, že se to brzy všude rozkřiklo. Mnozí ze zachráněných, ale i ostatní lidé z okolí, byli ochotni s radostí obětovat čas, peníze a energii, aby záchrannou stanici podporovali. A tak jak šel čas, koupili nové lodě a zaškolili nová mužstva. Malá stanice rostla.

Mnohým příznivcům této záchranné stanice se nuzná a špatně vybavená budova přestala líbit. Zachránění lidé přece potřebovali jako první útočiště nějaké komfortnější místo. Proto provizorní lůžka nahradili skutečnými postelemi a zvětšená budova byla vybavena lepším nábytkem.

Avšak tím získávala záchranná stanice u zachránců stále větší a větší oblibu jako ubytovna: zařídili se tam ještě útulněji. A stanice jim začala sloužit jako jakýsi klub. Stále méně dobrovolníků chtělo vyjet na záchrannou výpravu. Do záchranných člunů se tedy začaly posádky najímat. Všude však ještě pořád zdobil místnosti stanice znak námořní záchranné služby a ze stropu sálku, v němž obvykle slavívali přijetí nového člena klubu, visel model velkého záchranného člunu.

Přibližně ve stejné době ztroskotala na pobřeží velká loď a přítomní zachránci se vrátili zpět s plnými čluny promrzlých, promočených a poloutopených lidí. Mezi špinavými a vyčerpanými trosečníky byli černoši a orientálci. V krásném klubovním domě zavládl zmátek. Řídící výbor dal proto hned poté zřídit pod širým nebem kabiny se sprchou, aby bylo možno trosečníky před vstupem do klubovního domu pořádně umýt.

Na následující schůzi se členové pohádaly. Většina chtěla záchrannou službu zrušit, protože je prý nepříjemná a vadí klubovnímu provozu. Někteří však zastávali názor, že záchrana životů je prvořadým úkolem a že se to tady přece ještě pořád označuje za "záchrannou stanici". Byli však rychle přehlasováni. Bylo jim dáno na srozuměnou, že když je pro ně záchrana životů těchto ztroskotaných typů tak důležitá, že by si mohli zřídit vlastní záchrannou stanici, ale někde jinde. To pak dotyční také udělali.

Šla léta a nová stanice se změnila přesně tak jako ta stará. Stala se klubem, a tak došlo k založení další, třetí záchranné stanice. Avšak také zde se opakovala celá ta stará historie. Když dnes navštívíte zmíněné pobřeží, naleznete tam řadu exkluzivních klubů. To pobřeží se pořád ještě stává lodím osudným - jenže většina trosečníků utone.

Theodore Wedel

- je to obraz organizace pro mládež?
- je to obraz církve?
- osobní "nasazení" a lidský faktor jsou důležitější než všechny materiální prostředky
- problém záměny prostředků a cíle

SLEPÝ A CHROMÝ

Slepce a mrzáka překvapil lesní požár. Oba se zděsili. Slepý vyběhl přímo k plamenům.

"Zpět! Tam ne!" volal na něj chromý.

Slepec se zeptal: "Kam se mám obrátit?"

Mrzák odpověděl: "Mohli bych ti ukazovat cestu vpřed tak dlouho, jak bys chtěl. Protože jsem však chromý, tak mne vezmi na svá ramena, abych ti mohl říkat, jak se máš vyhýbat ohni, hadům a trní. Tak se můžeme šťastně dostat do města!"

Slepec se zachoval podle rady mrzáka a společně se oba dostali v pořádku tam, kam chtěli.

Indická pohádka

- účinná solidarita
- společně jsme silní
- každý má své schopnosti a přináší něco vlastního (oddílů)
- každý má jiné silné a jiné slabé stránky: je třeba se navzájem doplňovat

PROČ NEMOHLA BÝT VÁLKA

Když se nevyhnutelně schylovalo k válce mezi oběma sousedními národy, vyslali znepřátelení vojevůdci vyzvědače, aby zjistili, kde by bylo možno nejsnáze napadnout sousední zemi. Zvědové se vrátili a ohlašovali přibližně stejnými slovy svým představeným: na hranici je pryč jen jediné místo, kde by se dalo vtrhnout do druhé země.

"Tam ale," tvrdili, "žije jeden dobrý sedlák v malém domku s půvabnou ženou. Mají se rádi a to znamená, že jsou nejšťastnějšími lidmi na světě. Mají dítě. Kdybychom přes ten malý kousek cizí země třebas i jen přešli, zničili bychom jejich štěstí."

A protože to jejich vojevůdci pochopili, tak se - chtě nechtě - válka nekonala, to snad každý pochopí.

Čínská pohádka

- *tíži války nesou zpravidla malí a nevinní*
- *kde válka zničí byt i jen to nejmenší štěstí, ztrácí své oprávnění*
- *toho, co se válkou zničí, je vždy více, než toho, co se jí získá*

RŮŽE

Básník Reiner Maria Rilke vyprávěl z doby svého prvního pařížského pobytu tento příběh:

Společně s jednou mladou Francouzkou vždy kolem poledne procházel náměstím, kde sedávala žebračka, prosící o peníze. Aniž se kdy na nějakého dárce podívala, sedávala ta žena vždy na stejném místě. Rilke jí nikdy nic nedával, jeho průvodkyně jí dávala často nějaké drobné.

Jednou se ta Francouzka udiveně otázala po příčině, proč prý jí nic nedává, a Rilke odpověděl: "Museli bychom obdarovat její srdce, ne její ruku."

O pár dní později přinesl Rilke s sebou právě rozkvetlou růži, vložil ji do rozevřeně, vyhublé dlaně žebračky a chtěl jít dál. Tu se stalo cosi neočekávaného: žebračka vzhledla, spatřila dárce, zdvihla se namáhavě ze země, stiskla dlaň cizího muže, políbila ji a s růží odešla.

Stařena byla pryč celý týden. Po osmi dnech seděla náhle zase jako dříve na obvyklém místě.

"Ale z čeho žila po všechny ty dny, když nic nedostávala?" zeptala se Francouzka.

Rilke odpověděl: "Z růže..."

- *dar je důležitější než peníze*
- *"ne jen chlebem živ je člověk"*

S přítelem po boku není žádná cesta dlouhá.

KAŽDÁ MINUTA JE DRAHOCENNÁ

Byl jsem hostem v cizím automobilu. Můj soused mne vzal s sebou na cestu po venkově. Seděl se ženou a s dětmi ve voze a měl velice naspěch. Jeli jsme po silnici ne sice příliš dlouhé, zato však plné zatáček. Jedna výstražná značka za druhou. Nejvyšší povolená rychlost 50 km stálo na jedné z nich. Můj soused nesundával nohu z plynu. Zděšeně jsem pozoroval tachometr "80... 90... 100... 130". Sebral jsem všechnu odvahu:

"Uberte plyn!" říkám.

"Máte strach?"

"Ty zatačky!"

Soused se směje: "Mám naspěch. Záleží na každé minutě."

To je argument! Už nic neřkám. Zavírám oči a čekám na svůj osud. Zase to jednou dobře dopadlo!

Když se řítíme dál, ptám se jakoby mimochodem: "Kolik je vám let?"

"Třicet," odpovídá soused.

"To máte ještě život před sebou. Ještě alespoň 20 milionů minut."

"Pevně s tím počítám," říká.

"Kolik je vaší ženě?"

"Dvaadvacet."

"Je tak nádherně mladá. To má před sebou, dejme tomu, ještě 25 milionů minut života. A jak je staré vaše dítě?"

"Ten malý? Čtyři roky!" říká a usmívá se šťastně na syna.

"Čtyři roky! Jak záviděníhodné! Leží před ním ještě 35 milionů minut života!"

"To by mohlo být," říká a nechápavě se na mne dívá, "ale proč mi to všechno vykládáte!"

Odpovídám: "Protože nedokážu pochopit, proč rozumný muž riskuje příliš rychlou neopatrnou jízdou celkem sečteno 80 milionů drahocenných minut, aby získal jedinou minutu."

Johannes Rössler

- odpovědně jednat a žít

- nikdo nežije jen sám pro sebe

ZLATÉ ZRNKO RÝŽE

Chodil jsem jako žebrák ode dveří ke dveřím po venkovské ulici. Tu se v dáli objevil Tvůj zlatý vůz jako třpytivý sen, a já se ptal sebe sama, kdo to asi je, ten král králů. Sílila ve mně naděje: zdálo se, že špatné dny jsou už pryč, očekával jsem almužny, které by mi nabídli, aniž by o ně člověk požádal, a bohatství, roztroušené po písku. Vůz zastavil tam, kde jsem stál. Tvůj pohled padl na mne a Ty jsi s úsměvem vystoupil. Konečně jsem pocítil, že přišlo mé životní štěstí. Pak jsi náhle ke mně vztáhl pravou ruku a řekl jsi:

"Čím mne můžeš obdarovat?"

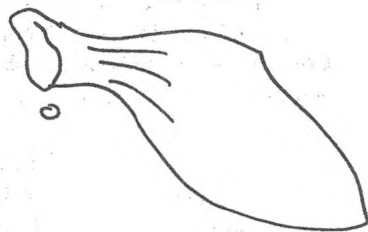
Byl to ale opravdu královský žert, žebrat u žebráka!

Zarazil jsem se, stál jsem tu nerozhodnut, nakonec jsem vyndal ze svého pytle maličké zrno rýže a dal jsem Ti je. Avšak jak velký byl můj údiv, když jsem večer vysypal svůj pytel a mezi bezcenným harampádím jsem znovu

našel to malé zrnko - proměněné ve zlato. Tu jsem hořce zaplakal a bylo mi líto, že jsem nenalezl odvahu, dát Ti vše, co jsem měl.

Tagore Gitanjali

- rozdělit se
- "kdo dá svůj život za jiné, získá jej zpět"
- čiň, co činit máš, zcela a úplně
- když dáváš dar nepočítej, co ti vynese
- "třetí svět" a my

POTRESTANÝ HAMIŽNÍK

"Můj med a pyl patří mně a nikomu jinému!" řekla květina a nenechala ani včely ani motýly, aby si pochutnali.

Proto odkvetla bezcílně a bezúčelně a zahynula bez plodů a semen.

Rudolf Kirsten

Zděsil jsem se, když jsem uviděl, že jsem tím, čím člověk většinou bývá.

PŘÍBĚH DOMŮ

Jednoho dne sestoupil s nebe anděl, aby se podíval, co se přihodilo v obydlích našeho Pána. Když se totiž do nebe dostalo několik lidí, kteří si stěžovali, že na Zemi nenalezli v domech Páně žádné bydlení.

Nebešťané se divili a Bůh se rozhodl poslat na Zemi anděla, aby se podíval, co se tam stalo.

Když anděl přišel na Zemi, klepal na všechny dveře a okna, která měla obydlí Páně. Ale všechny domy byly zavřené a klíče zmizely; obyvatelé utekli a všude visely velké plakáty s nápisem "Neobyvatelné".

Jen několik domů bylo obydleno. Ostatní byly prázdné. V těch několika obydlených domech bydlely zvláštní osoby: ti, kteří dodržovali pět církevních přikázání; ti, kteří v neděli navštěvovali bohoslužby; ti, co se starali o církevní obřady, několik učitelů církevního práva, několik moralistů a církevních hodnostářů. Tito lidé zůstali jako jediní obyvatelé v domech Páně; všechny ostatní byly prázdné. Proč? Aby se to dozvěděl, svolal anděl dohromady těch

několik lidí, kteří ještě žili v obydlích Páně, a ptal se jich, kde se ukryli ostatní obyvatelé a proč jsou tyto domy považovány za "neobyvatelné".

Lidé, kteří ještě žili v obydlích Páně, vysvětlili andělovi, že prý studovali Boží myšlenky a úmysly z hlediska duchovně - logického, myšlenkově - logického, hierarchického a aristokratického.

Objevili, že oni a pouze oni mají právo žít v obydlích Páně; že oni a pouze oni prý mohou tato obydlí využívat. Proto pozvolna ostatní vypudili pomocí "povolení k pobytu" a prohlásili domy za "neobyvatelné"!

V uších andělovi hučelo pod lavinou toho vysvětlování. Pochopil, a velmi, velmi zesmutněl. Oznámil to Bohu a dostal následující pokyn:

"Jdi do města. Objednej nové klíče. Ochraňuj domy. Otevři všechny dveře a okna. Sundej plakáty a vymaž z nich slovo "neobyvatelné". A na plakáty napiš nová jména."

A Bůh nadiktoval andělovi dlouhý seznam jmen.

Anděl začal okamžitě s prací. Objednal nové klíče. Objednal si k obnově a renovaci mnoha domů úklidovou firmu a stavebníky. Sám koupil barvu a štetec a namaloval nové plakáty.

Nyní stála na plakátech jména nových obyvatel: "Chudí, Hladovějící, Truchlíci, Vyhnaní, Cizinci, Mírumilovní, Milosrdní, Mírotvorci, Podvedení, Pronásledovaní, Hříšníci; Ti, kteří navštěvují potrestané; Ti, kteří odívají poutníky; Ti, kteří navštěvují nemocné; Ti, kteří trpí bezprávím a chtějí spravedlnost; Ti, kteří pomáhají chudým" atd. Slunce pestré nápisy osušilo a anděl potom upevnil nové plakáty na dveře každého renovovaného domu. Těch několik lidí, kteří ještě v domech Páně bydleli, nedokázalo nic pochopit a ptali se anděla, kdo mu k tomu dal oprávnění.

Anděl odpověděl: "Nejvyšší to přikázal."

Když bylo vše hotovo, uveřejnily všechny noviny otevřený dopis. Také v rozhlasu a v televizi jste mohli slyšet a vidět následující sdělení: "Nový dům čeká na ty, kteří hledají místo v obydlí Páně. Přečtěte si pouze plakáty nad dveřmi domů a všichni ti, kteří odpovídají nápisu, tam smějí bydlet. Ti, kteří ještě v obydlích Páně bydlí, tam mohou zůstat pod podmínkou, že budou s ostatními spolupracovat."

Tak se stala pozemská obydlí Páně opět obyvatelnými pro všechny lidi dobré vůle.

Paul Jakobi

- odvaha ke změně
- co jsme učinili z toho, co chtěl Ježíš Kristus?
- spása (Bůh) je tu pro všechny; především však pro malé a slabé
- (nejen) církev se musí neustále reformovat

GASTARBAJTR

Děti gastarbajtrů ze Španělska, z jižní Itálie, Řecka a Turecka. Jedno z nich četlo při cestě domů ve vlaku do Athén příběh o netopýrovi:

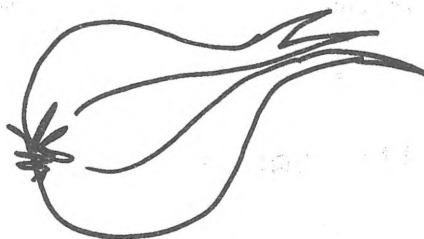
Když se zvířata shromáždila ke slavnosti, přiletěl také netopýr.

"Ty k nám nepatříš, ty patříš k ptákům, táhni pryč!"

Když se ptáci shromáždili ke slavnosti, přiletěl také netopýr.

"Ty k nám nepatříš, ty patříš ke zvířatům. Táhni pryč!"

Wilhelm Gössmann

CIBULKA

Žila jednou jedna stará žena; byla velmi, velmi zlá a zemřela. Ta stařena nečinila ve svém životě ani jeden jediný dobrý skutek. Popadli ji tedy ďáblové a hodili ji do ohnivého jezera. Její anděl strážný však stál při ní a pomyslel si: Cožpak si nemohu vzpomenout na žádný dobrý skutek, který vykonala, abych o něm řekl Bohu? Tu ho cosi napadlo a pravil: "Jednou vytrhla v zahradce cibulku a darovala ji žebračce."

Bůh mu odpověděl: "Pak vezmi tu samou cibulku a podrž ji nad jezerem tak, aby ji dokázala uchopit, a když ji takto dokážeš vytáhnout ven, bude moci přijít do ráje. Když se však cibulka rozlomí, zůstne tam, kde je."

Anděl slétl k ženě a podržel u ní cibulku:

"Zde," řekl jí, "se chytň. Uvidíme, zda tě dokáži vytáhnout!"

A začal opatrně tahat - a už ji skoro celou vytáhl ven, ale vtom to zpozorovali ostatní hříšníci v jezeře. Jak to uviděli, pověsili se všichni na ni a pevně se jí drželi, aby byli vytaženi ven společně s ní. Ale ta žena byla zlá, velmi zlá: odkopávala je nohama a křičela:

"Jen mne musí vytáhnou a ne vás, je to moje cibulka a ne vaše."

Jak to však vykřikla, rozlomila se cibulka vedví. A žena padla zpět do ohnivého jezera a hoří tam ještě do dnešního dne. Anděl zaplakal a odešel pryč.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij

- i ten nejmenší čin lásky nás může spasit (darovaná cibulka)
- ale: nikdo se nestane šťastným jen pro sebe samotného
- je důležité dokázat se o štěstí dělit

JEDNOU NALEZNU PŘÍTELE,...

Jednou si najdu mezi mnoha lidmi přítele, který zůstane při mně, který na mne bude čekat, když půjdu pryč, který tu ještě bude, až se budu vracet. Bude mít pro mne čas, když ho budu potřebovat, vyslechne mne vždy a bude mi nakloněn i na dálku. Bude mi důvěřovat, bude očekávat mou dobrotu a nedá se zmýlit mým odmítnutím. Dá mi prostor a svobodu, abych byl tím, čím jsem, nebude spojovat přátelství s podmínkami. Bude pravdomluvný a nepodvede mne, řekne mi mé chyby a slabosti v pravý čas, opatrně a prospěšně. Dokáže mi odpustit. Bude mít o mne starost a strach, budu-li zoufalý a nepůjdu-li správnou cestou. Zachová si naději, když ji budu ztrácet. Hledá-li někdo jiný takového přítele, chci se tím přítelem pro něho stát.

PODOBENSTVÍ O DNEŠNÍM ČLOVĚKU

Jeden moderní člověk zabloudil v poušti. Dny i noci bloudil kolem dokola. Jak dlouhou dobu člověk potřebuje, aby vyhladověl a klesl žízni? Neustále o tom přemítal. Věděl, že se dá žít bez potravy delší dobu než bez pití. Vysušoval jej nemilosrdný sluneční žár. Blouznil. Když spal vyčerpán několik hodin, snil o vodě, o pomerančích a o datlích. Pak procitl do ještě horších muk a vrávorál dále.

Tu spatřil v určité vzdálenosti oázu. Aha, fata morgana, pomyslel si. Zrcadlení ve vzduchu, které mne poblázní a dožene k zoufalství, protože ve skutečnosti tu nic není. Blížil se k oáze, ale ta nezmizela. Stávala se naopak stále zřetelnější. Spatřil datlové palmy, trávu a skály, mezi nimiž vyvřel pramen. Může to být přirozeně fantazírování z hladu, které mi prolétlo šíleným mozkem, pomyslel si. Takové fantazie mají lidé na pokraji vyčerpání. Přirozeně - teď slyším dokonce i tryskat vodu. Sluchová halucinace. Jak krutá je příroda! S touto myšlenkou se zhroutil. Zemřel s tichou nadávkou na neúprosnou zlomyslnost života.

O hodinu později jej našli dva beduíni.

"Dokážeš něco takového pochopit?" řekl jeden beduín druhému.

"Datle mu rostly skoro u úst - potřeboval jen natáhnout ruku. A leží hned vedle pramene, uprostřed krásné oázy - hladový, žíznivý. Jak je to možné?"

"Byl to prostě dnešní člověk," odpovídal druhý beduín. "Nevěřil tomu."

Kadidja Wedeikind

- neschopnost věřit a důvěřovat
- jak nás může zkazit svět, v němž je pouze to, co se dá spočítat nebo změřit
- někdy víra pomůže více než rozum

Použij veslo, pokud jsi ve vodě.

KDYŽ STOJÍM....

Jednou se zeptali muže, který uměl meditovat, proč dokáže být pořád tak soustředěný i přes to, že je tak velmi zaměstnán.

Řekl jim:

Když stojím, tak stojím

když jdu, tak jdu

když sedím, tak sedím

když jím, tak jím

když mluvím, tak mluvím....

Tu mu tazatelé vpadli do řeči a řekli:

To děláme také, ale co děláš ještě navíc?

Říkal znovu:

když stojím, tak stojím

když jdu, tak jdu

když sedím, tak sedím

když jím, tak jím

když mluvím, tak mluvím....

Opět ti lidé pravili:

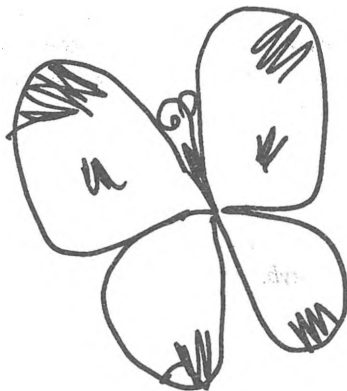
To přece děláme také.

On jim však řekl: Ne

když vy sedíte, tak již jdete

když vy stojíte, tak již běžíte

když vy běžíte, tak jste již u cíle.....

zenové vyprávění

ZLODĚJ SEKERY

Jeden muž ztratil svou sekeru a domníval se, že mu ji ukradl sousedův syn. Pečlivě jej proto pozoroval: jeho chůze, jeho pohled se mu zdál být typicky zlodějský. Všechno, co dělal, vypadalo zlodějské.

Po nějaké době náhodou našel muž svoji sekyru pod hromadou prken. Dalšího dne uviděl sousedova syna: jeho chůze již nebyla chůzí zloděje a také jeho pohled již nebyl zlodějský.

z Číny

- zaujatost
- příliš rychlé závěry
- není jedno, jakýma očima se člověk dívá na lidi a na svět

Je lépe litovat mlčení než litovat řeči.

DIKOBRAZOVÉ

Několik dikobrazů se jednoho chladného zimního dne začalo k sobě tisknout blíž, aby se vzájemným teplem chránili před zmrznutím. Navzájem se však začali bodat svými ostny; a tak se opět od sebe vzdálili. Když je potřeba tepla svedla opět dohromady, opakovala se potíž s ostny, takže se pak zmítali mezi dvojím trápením. Až konečně našli vhodnou vzájemnou vzdálenost, v níž dokázali vydržet a vzdorovat chladu - a tu vzdálenost nazvali zdvořilostí a dobrými mravy.

Arthur Schopenhauer

- "zdvořilost" a "dobré mravy" samy o sobě nestačí
- chybí-li srdce a lidská blízkost, "mrzneme"

KDY PŘIJDE ŠTĚSTÍ?

Byla jedna malá vesnička. Bydleli v ní samí přátelští, pilní lidé. Pracovali jako včelky, řádně a poslušně. Děti se ve škole učily všemu, co se jim předkládalo, a byly brzy stejně tak spořádané jako jejich otcové a matky.

Dobří lidé, pomyslel si Bůh. Proto se rozhodl, že je odmění, a slíbil, že jim pošle veliké štěstí.

Snad to Bůh neměl říkat. Neboť lidé se od té doby stali ještě přičinlivějšími, pilnějšími a pořádnějšími. Nyní pracovali se zaputílostí v srdci. Vždyť každý chtěl být ten nejlepší, až přijde štěstí do vesnice.

Stalo se ještě něco. Na okraji vesnice bydlela cikánka se svými malými dětmi. Byl to spíše chlívek než pořádné bydlení. Lidé ji tam nechali žít a skoro si jí nevšíмали. Ale nyní, když jim Bůh slíbil štěstí, jim začaly vadit hadry, do nichž byla ta žena a její děti oblečené. Protože jen nečinně přihlížela přičinlivému shonu ve vesnici, místní lidé rozhodli: cikánka musí pryč.

Ještě před setměním musela obydlí vyklidit a byla z vesnice vyhnána.

"Kdypak přijde to štěstí?" ptali se vesničané. Teď zde byla i odpověď.

"Dnes v noci," bylo řečeno. "Dnes v noci zůstaňte vzhůru. První člověk, jenž vstoupí do vesnice, vám jej přinese."

Vesničané byli velmi rozčileni. Pozhasínali všechna světla, aby mohli ve tmě lépe pátrat. Všechna okna byla obsazena, přístupy do vesnice střeženy. Noc trvala dlouho. Nikdo se neobjevil.

Přece však se najednou cosi pohnulo v polích, cosi přišlo blíž. Člověk, několik lidí, sehnutých a krácejících úplně potichu. Když se dostali na okraj vesnice, tu začaly náhle zvonit zvony, všechna světla se rozsvěcovala. A co spatřili vesničané? Cikánku s dětmi. Vrátila se, aby si ještě cosi vyzvedla u městské rady.

"Tak tohle je to štěstí?" ptali se vesničané. Ale protože zůstali v jádru dobrymi lidmi, uvěřili tomu a přijali cikány mezi sebe. Děti si hrály s cikánaty, ti větší se učili od cikánky její cizokrajné písni. Často sedávali večer pospolu, většinou u ohně. Lidé byli zase o trochu méně pilní a už se neptali: "Kdy přijde štěstí?" Měli jej.

- *"Co jste učinili tomu nejmenšímu, mně jste učinili ..."*

- *štěstí může znamenat: činit skutky milosrdenství*

- *udělat si z cizinců přátele*

- *Bůh sídlí tam, kam jej člověk vpustí*

ROVNOPRÁVNOST

Jednou ve větě sídlilo několik slov, úplně tak, jako asi lidé bydlí v jedné ulici. Tehdy v jedné takové větné ulici bydlelo několik slov. Vzpomínám si ještě přesně na tu větu: "U nás vládne mír."

Byla to nádherná věta a každé slovo bylo šťastné, že k ní může přispět.

"U" pravilo k ostatním: "Neměli bychom být rádi, že žijeme pospolu?"

A "nás" řeklo přátelům: "Jsem rádo, že to všechno spojuji."

Tak to také vypadalo u těch zbylých slov a všichni tvořili opravdové společenství.

Jednoho dne přišla dvě nová slova; přišla zdaleka a jmenovala se "for ever".

"Hele," řekla domácí slova, "vždyť to jsou cizí slova, vždyť to jsou úplně cizí slova."

"Už jen jak směšně voní," řekl "mír".

"Taky vypadají jinak," řeklo "u".

"Ta nemůžeme potřebovat!" řeklo "nás".

"Musíme se s nimi zdvořile, ale rozhodně rozloučit," mínilo "vládne".

Tak to i společně udělali a pokusili se cizím slovům objasnit, že tady nemají co pohledávat.

"Víte, u nás je každé místo ve větě už obsazené. A kromě toho - vždyť vám nikdo nemůže rozumět. A konečně a vůbec: tady nemají cizí slova skutečně co dělat. Rozumějte prosím správně, není to ze zlé vůle, ale..."

A zatímco tak pokrytecky argumentovali a přitom opouštěli svá místa, vrhla se na jejich místa jiná slova. Na místo "u" vtrhlo "proti", do domečku "nás" se dostalo "všem", do pokoje "vládne" se nastěhoval jeho dědeček "zuří" a dům "míru" obsadila "nenávist". Dříve než se domácí slova dokázala vzpamatovat, stala se z jejich větné ulice strašná pitvornost: "Proti všem zuří nenávist!" Začali plakat a najednou zjistili, jak krásné by to bývalo bylo, kdyby byli přijali ta cizí slova: "U nás vládne mír, for ever!" Bylo však již příliš pozdě a od té doby bydleli všichni jen v podnájmu, který mohl být kdykoliv vypovězen.

Peter Spangenberg

- akceptovat cizince
- vytvářet mír tolerancí
- přijímat jiné a ujímat se jich
- příležitost se dá propást

V nouzi poznáš přítele.

SVATEBNÍ DAR

Ženich a nevěsta neměli mnoho peněz, přesto však byli toho názoru, že s nimi musí oslavovat mnoho lidí. Sdílená radost je radostí dvojnásobnou, mysleli si. Musí to být velká slavnost s mnoha hosty. Protože, proč by neměla být naše radost nakažlivá? - ptali se sebe navzájem. Beztak je mezi lidmi víc trápení než radosti.

Požádali tedy pozvané, aby každý s sebou vzal láhev vína. U vchodu bude stát velký sud a do něj mohou víno nalít; tak by měl každý pít dar toho druhého a každý být s každým rád a dobře se bavit.

Jakmile byla slavnost zahájena, příběhli číšníci k velkému sudu a natočili z něj. Jaké však bylo zděšení všech, když zjistili, že to byla voda.

Strnule tu seděli či stáli, když si uvědomili, že si každý z nich pomyslel: Jednu láhev vody, kterou tam naliji, nikdo nepozoruje ani nepocítí. Nyní však věděli, že tak uvažoval každý. Každý z nich si myslel: Dnes chci slavit na účet těch ostatních.

revolucionářům, kteří bez moci a prostředků bojovali za své cíle, byl přesto velmi nakloněn. Ale aby je mohl podporovat, museli by se nejprve osvědčit v životě, myslel si.

Jednoho dne přišel, jako každý, před Boha, aby se zodpovídal za svůj život. Bůh se jej povzbudivě ptal, čehopak dosáhl, co chtěl během svého života uskutečnit pro lidstvo?

A bez zábran tvrdil: "Po celý svůj život jsem bojoval proti nespravedlnosti světa a musím říci, že díky svým schopnostem jsem dosáhl toho, aby byla téměř úplně vykořeněna. Každopádně já už bych nemohl žádnou nespravedlnost rozpoznat."

"Dělal jsi svou věc dobře," promluvil spravedlivý Bůh, "musíš být odměněn stavem, v němž žiješ na Zemi. Od nynějška budeš sedět na oblaku č. 7, obklopen hustou mlhou. Nikdy neuvidíš, co se kolem tebe bude dít."

Tak pravil Bůh a ten zaslepenec sedí na svém oblaku až dodnes.

Helmut Glaser

- *nestát se slepým vůči poměrům na světě*
- *jaké "oblaky" zamlžují můj výhled?*
- *nebezpečí přizpůsobení se*
- *život může člověka tak zaslepit, že nepozná (pro nadbytek) skutečné poměry*

SVÁTEK

Jednoho dne se zvířata shromáždila pod jedním velkým stromem, protože chtěla mít svátek jako lidé.

Lev, král zvířat, vysvětloval: "Je to úplně jednoduché. Když si pochutnám na gazele, tak je to pro mne svátek."

Kůň mínil: "Mně postačí velký výběh, kde si mohu klusat celé hodiny, pak je to pro mne svátek."

Vepř zachrochtal: "Pořádné koryto pomyjí a pytel žaludů, to musí být, pak mám svátek."

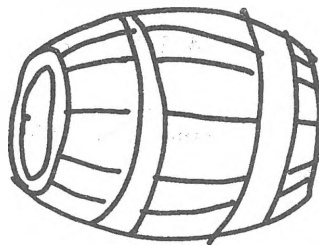
Lenochod zívá a zaškemral: "Potřebuji silnou větev, abych spal, má-li být pro mne svátek svátkem."

Páv se jedinkrát pyšně prošel kolem dokola, ukázal své nádherné šaty z perí a prohlásil, zdvořile, ale pevně: "Jen sada nových ocasních per mi k svátku postačí."

Neklid, nejistota a stud zachvátil všechny, a nejen proto, že tu byla k pití pouhá voda. A když o půlnoci zmlkla hra flétny, šli všichni mlčky domů a každý věděl, že oslava se nekonala.

Paul Jakobi

- život v pravdě
- dávat, co člověk má
- cele se něčemu věnovat
- úspěch vyžaduje osobní angažovanost

Rýže se tlacháním neuvaří.

TŘI SÍTA

Rozhněvám příběhl kdosi k Sokratovi a vyhrkl: "Poslyš, Sokrate, to ti musím vyprávět, jak tvůj přítel..."

"Zadrž!" přerušil jej mudrc.

"Prosil jsi to, co mi chceš říci, přes tři síta?"

"Tři síta?" zeptal se ten druhý pln údivu.

"Ano, můj příteli, přes tři síta! Podívej se, zda to, co mi chceš vyprávět, projde třemi síty. Prvním sítem je pravda. Prozkoumal jsi vše, co mi chceš vyprávět, zda je to pravda?"

"Ne, slyšel jsem to vypravovat, a..."

"Tak, tak. Ale jistě jsi to vyzkoušel druhým sítem, sítem dobra. Je to, co mi chceš vyprávět, i když nemůžeš dokázat pravdivost té věci, alespoň dobré?"

Tan druhý řekl váhavě:

"Ne, to ne, naopak..."

"Pak," přerušil jej mudrc, "nás nech ještě použít také třetí síto a dovol nám zeptat se, zda je nutné, abys vyprávěl to, co tě tak rozčililo."

"Nutné to právě není..."

"Tedy," usmál se Sokrates, "jestliže to, co mi chceš vypravovat, není ani pravdivé, ani dobré, ani nutné, tak to ukryj v sobě a neobtěžuj tím ani sebe ani mne!"

- pravda - pravděpodobnost
- ohled na čest druhého
- ani jedno špatné slovo už nemůžeš znovu "chytit"
- podle kterých kritérií mluvím a žiji?

Rána, kterou zasadí přítel, se nehojí.

ZAJÍC A LIŠKA

Jednoho dne zajíc přeskočil široký potok, k čemuž dosud ještě nikdy nenašel odvahy. Hlasitě se tím chlubil, zamlčel však, že se tak stalo na útěku před liškou.

ZASLEPENEC

Byl jednou jeden malý chlapec, který velmi trpěl tím, jak velmi byl vystavován nespravedlností světa, neboť viděl bezpráví i utrpení svých přátel a ostatního světa.

Tu si pevně předsevzal: "Až budu jednou velký, všechno změním."

A rostl a stal se větším a stal se velkým a měl před očima ještě více nespravedlnosti a utrpení a byl pořád ještě přesvědčen, že to změní. Avšak neviděl kolem sebe nic, než dospívající chlapce bez prostředků a rozhodl se proto: "Jakmile vydělám peníze, zasadím se o to, jak tomu všemu odpomoci."

Ale když vydělal své první peníze, musel zjistit, jak opuštěn stojí proti hospodářskému systému. A tak se ujistil: "Musím si nejprve získat dobré společenské postavení. Pak vše změním," neboť měl ještě pořád před očima nespravedlivé zacházení v tomto světě a také utrpení svých přátel a ostatního světa. Nic nezapomněl. Přece však, když dosáhl svého cíle v povolání, stanul před skutečností, že sám by nedokázal nic pořídit. Tak učinil opět závěr: "Jakmile budu mít společenskou a politickou základnu, mohu konečně změnit vše, co mne dříve utiskovalo." A pracoval dále velmi pilně a angažoval se v mnoha oblastech. A radil se se svými přáteli, kteří byli ve stejně nejistém postavení jako on a chtěli odstranit zlořády ostatního světa.

A jako v pohádce to jednou došlo tak daleko, že se vypracoval až k vedoucímu postavení v průmyslu. Měl také velký vliv v politickém a společenském životě. Přes svou vynikající situaci nezapomněl, že si jako malý chlapec jednou předsevzal něco revolučního. Pamatoval si, že se chtěl osvobodit z nerovných poměrů a hle: již se mu to podařilo.

Ale pamatoval si také na své přátele, které zasvětil do svého rozhodnutí. Podíval se kolem sebe po těch, kteří byli u něj, a hle: ani jim se nedařilo o mnoho hůře. A když ještě nebyli tak daleko jako on, měli se přece snažit, vždyť on to dokázal sám!!!

Tak se rozhlédl kolem sebe dokola po okolním světě a musel uznat, že přece není tak hrozně uspořádán. Prošel sám celou společností zdola nahoře a tak mu při pohledu zpět bylo jasné, že to tak zlé vlastně nikdy nebylo. Mladým

Tak si tam zvířata celé hodiny vyprávěla a vysvětlovala a všechna jejich přání se splnila, ale přesto u nich nenastal žádný svátek.

Tu šli kolem lidé a vysmáli se jim:

"Ano, cožpak nevíte, že je svátek jen tehdy, když se rozmlouvá s Bohem jako s přítelem?"

podle africké povídky

- nejen chlebem živ je člověk

- člověk umírá na "pouhý chléb"

- co dělá z lidí lidi

Kuře, které se chce vdát za kocoura, se dozajista zbláznilo.

ŽABÁK A VŮL

Žabák spatřil ze své louže na louce vola a pomyslel si: "Kdybych nafoukl svou svaštělou kůži, mohl bych se určitě stát tak velkým a statným jako tenhle vůl. Je to ta nejjednodušší věc na světě a všichni se budou divit."

Tak se začal nafukovat a zeptal se svých mladých žab:

"Co myslíte, jsem tak velký jako ten vůl?"

Odpověděly: "Ó ne, tati."

Tu se nafoukl ještě mnohem více a promluvil k nim: "A teď?"

Žabky se však smály a řekly: "Ještě dlouho ne."

Když se však chtěl nafouknout ještě do třetice, praskl a zemřel.

AŤ PŘIJEDE, CO MÁ PŘIJÍT....

Ať přijde, co má přijít. Bůh je mocný.

Když naše dny jsou temnější

a naše noci temnější než tisíc půlnocí,

musíme právě myslet na to,

že na světě je velká síla žehnající,

která je Bohem nazvána.

Z bezvýchodnosti nám cestu ukazuje.

Tmavé včera jistě

ve světlé zítra změní

a nakonec i v zářné jitra věčnosti.

Martin Luther King

ALLÁHŮV POSEL

Jedna stará arabská legenda vypráví o šejkovi, jehož nazývali "Velký". Jednoho dne přišel do jeho stanu mladý muž a pozdravil jej. "Kdo jsi?" zeptal se šejk.

"Jsem Alláhův posel a říkají mi Anděl smrti."

Šejk zbledl úděsem. "Co ode mne chceš?"

"Chci ti říci, že nadešel tvůj poslední den. Připrav se. Až zítra večer zajde slunce, přijdu, abych tě vzal s sebou."

Posel odešel. Stan byl prázdný. Šejk radostně zatleskal rukama a přikázal otroku, aby osedlal toho nejrychlejšího a nejlepšího velblouda. Usmál se ještě jednou, když si vzpomněl na posla, jak zítra večer najde stan prázdný.

Brzy byl šejk daleko venku v poušti. Jel celou noc a celý den bez ohledu na pálicí slunce. Nedopřál si odpočinku. Čím dále jel, tím lehčeji mu bylo u srdce. Slunce už nebylo příliš vzdáleno od kraje pouště. Spatřil oázu, k níž se chtěl dostat. Když slunce zapadlo, dojel k prvním palmám.

Nyní byl daleko, velmi daleko od svého stanu. Unaven slezl s velblouda, usmál se a pohladil své zvíře po krku: "Dobře jsi to udělal, příteli." Odvedl unavené zvíře k prameni. A u pramene klidně seděl a čekal posel, kterého nazývali Anděl smrti, a řekl: "Dobře, že jsi tu. Divil jsem se, že si tě mám odvést odtud, tak daleko od tvého stanu. Dělal jsem si starosti kvůli daleké cestě, kvůli pálicímu slunci, když jsem pomyslel na tvůj vysoký věk. Musel jsi jet velmi rychle...."

Albert Filchner

- smrti nikdo neujde
- ne útěk, ale konfrontace s otázkou smrti je nezbytná
- "buďte připraveni, neznáte dne ani hodiny"

Až nás Bůh odvede domů....

Až nás Bůh odvede domů

ze dnů putování -

to bude slavnost

slavnost bez konce!

NIT, NA NÍŽ VISÍME

Ve slunném podzimním dni mladý pavouk plachtil lehce vzduchem a přistál nakonec v houští.

Za houpání se a hmatání kolem sebe se spustil dolů a vystavěl si nádhernou síť, v níž se pak pohodlně usadil.

Časy byly dobré a v jemném předivu sítě se chytalo mnoho malého hmyzu a pavouk tloustnul a pohodlněl.

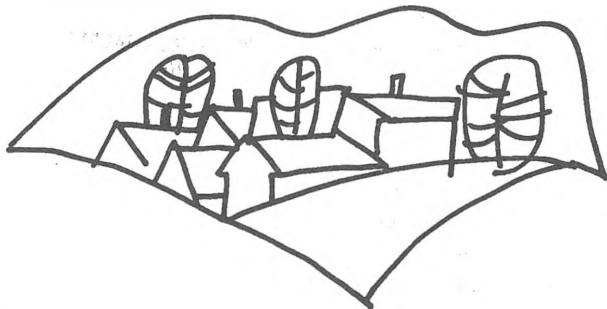
Jednoho rána - rosa se na síti třpytila jako perly - se vydal na obhlídku svého obydlí. Pobíhal po úzkých cestičkách vláken jako provazochec a pečlivě se rozhlížel, aby zjistil, zda je všechno v pořádku.

Tu přišel k niti, která se táhla přímo nahoru a u které nemohl rozeznat, kde vlastně končí. Zíral do výše všema svýma čtyřma očima, ale její konec neobjevil!

Potřásl nad tím hlavou a považoval tu nit jednoduše za zbytečnou! Rozhořčeně ji překousl - a v tom příštím okamžiku se síť z obou stran sklapla jako mokrá hadr a zabila jej. Nit, kterou překousl, byla totiž ta, na níž svého času připlachtil.

podle Johannese Jørgensena

- zaslepenost může někdy pramenit z naší pracovitosti a šikovnosti a uvrhnout nás do zkázy
- neřež větev, na které sedíš
- ne všechno, čemu nerozumíme, je neúčinné
- nit: přítel - Ježíš Kristus - Bůh

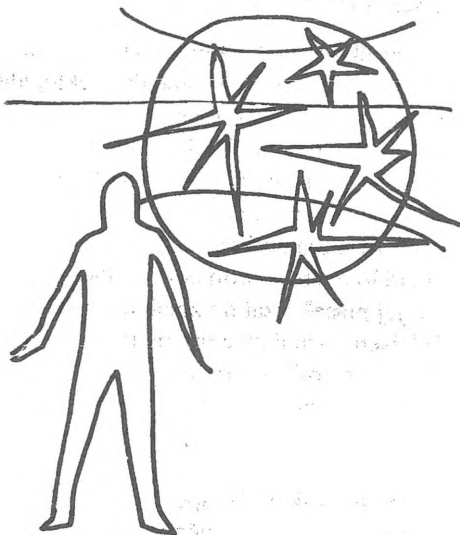
KDYŽ NĚCO NEMŮŽE BÝT.....

Loďka nemůže odjet, poutá-li ji být i jediné vlákno ke břehu. Balón nemůže vzlétnout, drží-li jej u země jeden jediný provaz. Pták nemůže létat, má-li zlomené křídlo.

Člověk nemůže být svobodný, je-li spoután všedními věcmi.

AŽ ZEMŘU.....

Až zemřu,
přála si,
neoslavujte mne
a také ne smrt.
Slavte TOHO,
který je živoucím Bohem.
Až zemřu,
přála si,
neoblekejte se do černého,
to by nebylo křesťanské,
oblečte se světle,
zpívejte veselé chvalozpěvy.
Až zemřu,
přála si,
chvalte život
drsny a krásný,
chvalte TOHO,
který je živoucím Bohem

Kurt Marti

RYBY JEDNÉ ŘEKY....

Ryby v jedné řece spolu takto rozprávěly: "Tvrdí se, že náš život závisí na vodě. Ale my jsme ještě nikdy vodu neviděly. Nevíme, co to voda je."

Tu promluvil několik ryb, které byly moudřejší než jiné: "Slyšely jsme, že v moři je jedna učená ryba, jež zná všechno. Půjdeme k ní a poprosíme ji, aby nám tu vodu ukázala." Tak se vydaly na cestu a připluly nakonec do moře a zeptaly se té ryby.

Když je ryba vyslechla, pravila: "Ó, vy hloupé ryby! Žijete ve vodě a pohybujete se v ní. Z vody jste vzešly, do vody se opět vrátíte. Žijete ve vodě, ale nevíte to."

Tak žijí lidé v Bohu. Bůh je ve všech věcech, a všechny věci jsou v Bohu. A přece se člověk ptá: "Dá mi to Bůh? Co je to Bůh?"

z klášterního rukopisu

KLUBKO VLNY

V košíčku na šití leželo kulaté červené klubko vlny. To kulaté klubko se nudilo. "Chtělo bych se proměnit," řeklo, ale nikdo se o něho nestaral. Tak se dalo na cestu a kutálelo se pryč.

V zahradě potkalo kočku.

"Chtělo bych se proměnit," řeklo. Kočka jej uchopila drápy a hrála si s ním.

"Nejsem žádná myš," zvolalo klubko a utíkalo pryč.

Pod stromem potkalo ptáčka.

"Chtělo bych se proměnit," řeklo.

Tu jej ptáček vzal do zobáku a pocuchal jej.

"Nejsem žádná klec pro ptáky," zvolalo klubko a běželo rychle pryč.

Na louce potkalo krávu.

"Chtělo bych se proměnit," řeklo.

A kráva jej uchopila jazykem a chtěla ho sežrat.

"Nejsem tráva," zvolalo klubko a utíkalo dál.

Na hřišti potkalo chlapce.

"Chtělo bych se proměnit," řeklo.

Chlapec jej přivázal ke svému draku, který se vznesl vzhůru.

"Nejsem žádná šňůra," zvolalo klubko, utrhlo se a běželo rychle pryč. Pak jen leželo a nevědělo, co by se z něho mělo stát.

Naštěstí přišlo malé děvčátko a když to kulaté, červené klubko objevilo, řeklo: "Tebe mohu potřebovat." Odnoslo jej domů, vzalo dvě jehlice a - proměnilo ho.

Večer o Štědrém dni leželo jako krásná, červená chňapka na hrnci tety Erny.

Max Bollinger

- *identita a změna*

- *jsem sice takový jaký jsem, ale jsem schopen změny*

- *najít své pravé poslání*

Muž, jenž dlouho neviděl pana K., jej pozdravil slovy: "Vy jste se ale vůbec nezměnil!"

"Ó," řekl pan K. a zbledl.

BAJKA O MOŘSKÉM KONÍKU

Byl jednou jeden mořský koník. Jednoho dne vzal svých sedm tolarů a pustil se do dále hledat své štěstí. Nedojel ještě moc daleko, když potkal úhoře a ten mu řekl:

"Pššt. Ahoj kamaráde, kam pluješ?"

"Jdu hledat své štěstí," odpověděl mořský koník pyšně.

"To jsi tu úplně správně," řekl úhoř. "Za čtyři tolary ti přenechám tyto ploutve, s nimi můžeš plout kupředu dvakrát rychleji."

"To je prima," řekl mořský koník, zaplatil a navlékl si ploutve a plul dál dvakrát tak rychle. Brzy se dostal k mořské houbě a ta jej oslovila:

"Pššt. Ahoj, kamaráde, tak kampak?"

"Jdu hledat své štěstí," odpověděl mořský koník.

"To jsi tu úplně správně," řekla mořská houba. "Levně ti prodám tento motorový člun, tím bys mohl cestovat mnohem rychleji."

A tak koupil mořský koník za své poslední peníze člun a svištěl si to mořem pětkrát tak rychle. Brzy potkal žraloka a ten mu řekl:

"Pššt. Ahoj kamaráde, kampak, kampak?"

"Jdu hledat své štěstí," odpověděl mořský koník.

"To jsi tu úplně správně. Chceš-li si zkrátit cestu, pak ti mohu doporučit tu-to malou zkratku," - řekl žralok a ukázal na svou otevřenou tlamu - "ušetříš hodně času."

"Á, moc děkuju," řekl mořský koník a už uháněl dovnitř - a žralok jej pohltil.

R.F.Mager

- vědět, co chce

- nenechat se ničím štvát kupředu

- nebezpečí neustále nové a nové spotřeby čehokoliv (reklama)

- "rychleji", "výše", "dále" nepřináší štěstí

- co je podstatné?

NEMOCNÁ DEŠŤOVKA

Byla jednou jedna dešťovka a ta byla po celý svůj život nemocná.

Byla nemocná už když ji její matka přivedla na svět. Na jejím smutném výrazu hned poznali, že jí něco chybí. Přišel doktor se svým kufříkem a nahmatal jí puls.

"Co jí chybí?" zeptala se matka bojácně.

"Je nemocná," řekl doktor a zatvářil se ustaraně.

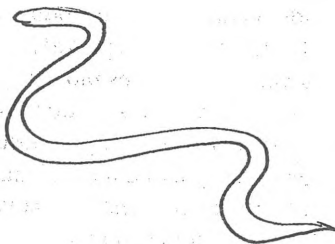
Matka ji zabalila do teplých šfovíkových listů a přinesla jí šnečí sliz. Ale dešťovka se neuzdravovala a nejevila žádnou radost ze života. Když si šli

ostatní červíci hrát, ležela nemocná ve svých šťovíkových listech pod zemí, ani nevěděla, co je to slunce a déšť. Zůstala nemocná, i když dospěla. Nikdy neopustila své místo pod zemí, ale pořád ležela ve svých šťovíkových listech a jedla smutně svůj šnečí sliz. A protože ji tam nemohl sezobnout špaček jako skoro všechny její kamarády, zůstala naživu nejdéle ze všech.

Ale řekněte sami - byl to nějaký život?

Franz Hohler

- kvalita života
- "přežívat" neznamená "žít"
- "život ve své plnosti"
- jen ne tak zhýčkaně!
- odvaha k dobrodružství!

ŠTÍR A OVÁD

"Svými klepety porazím každého nepřítele," řval štír.

"Jen mne ne." zabzučel ovád a bodl ho.

KDE SE NEBE A ZEMĚ DOTÝKAJÍ

Byli jednou dva mniši a ti si spolu přečetli v jedné staré knize, že prý je na konci světa místo, kde se nebe a země dotýkají a kde prý začíná Boží království. Rozhodli se, že ho budou hledat a že se nevrátí dříve, dokud ho nenajdou.

Prošli celý svět, přestáli mnohá nebezpečství, trpěli vším možným, co takové putování kolem světa přináší, a přestáli i všechna pokušení, která se snaží člověka odvrátit od jeho cíle. Mají tam prý být dveře, tak si to přečetli. Člověk prý potřebuje jen zaklepat a pak se prý ocitne v Božím království.

Konečně našli to, co hledali. Zakleпали na dveře a s chvějícím se srdcem spatřili, jak se otvírají. Ale když vstoupili dovnitř, ocitli se ve své klášterní cele. Podívali se na sebe a pochopili: místo, kde začíná Boží království, je na místě, které nám Bůh určil.

stará legenda

- být "svatými" i ve všedním dni
- "utéci či něčemu čelit?"
- u Boha nejvíce platí právě "malá" služba
- "Boží království" začíná přímo mezi námi

OČEKÁVÁM....

Očekávám,
že projdu tímto světem
jen jednou.
Proto chci vše dobré,
co mohu učinit,
učinit nyní,
a každou laskavost,
kterou mohu člověku prokázat,
prokázat právě teď.
Nechci to odkládat
a nechci to podceňovat,
neboť se zpět nevrátím
stejnou cestou.

PŘIJDE ŽID K RABÍNOVI.....

Přijde Žid k rabínovi: "To je hrozné. Přijdeš k chudému: je přátelský a pomůže ti, jak to jen jde. Jdeš k bohatému, ani se na tebe nepodívá. Cožpak je to jen těmi penězi?"

Tu rabín odpoví: "Přístup k oknu. Co vidíš?"

"Vidím ženu s dítětem. Vidím vůz..."

"Dobře," řekne rabín, "a teď se postav před zrcadlo. Co vidíš nyní?"

"Co bych viděl? Sebe - jenom sebe."

"Ano, je to tak. Okno je uděláno ze skla a zrcadlo je také uděláno ze skla. Ale sotva vložíš za jeho povrch trochu stříbra - už vidíš jen sebe sama."

židovská anekdota

Ptá se ruský sedlák přítele:

"Řekni, Ivane, máš mne rád?"

"Přirozeně, že tě mám rád!"

"Víš také, co mne trápí?"

"Jak mohu vědět, co tě trápí?"

"Nevíš-li, co mne trápí, jak potom můžeš tvrdit, že mne máš rád?"

PŘÍBĚH O MYŠI V KRÁMĚ

Jednou v noci vběhla jedna myš do krámu. Ucítila tam všechny možné dobroty: máslo a špek, klobásy a sýr, chléb a koláč, čokoládu, jablka, ořechy a čerstvou mrkev. Nejprve si sedla na zadní tlapky, vystrčila čumáček do vzduchu a zapištěla radostí. Ale čím začít? Chtěla se zrovna vyškrábat na balíček másla, když to z jedné strany zavonělo špekem a z druhé zase sýrem! Chtěla se tedy vyšplhat na sýr, když to z jedné strany zavonělo klobásami a z druhé zase čokoládou! Škrábala se za čokoládou, když to z jedné strany zavonělo koláči a z druhé stany máslem! Ubohá myš! Běhala neustále sem a tam a nevěděla, co by měla sežrat dříve. A najednou bylo ráno, do krámu přišli lidé a vyhnali ji ven. Ostatním myším potom řekla: "Už nikdy do toho krámu nepůjdu! Právě když jsem chtěla do toho jídla pustit, vyhnali mne ven!"

Ursula Wolfeová

- dokázat se rozhodnout
- nenechat se svést každou novotou
- můžeme svůj čas promarnit - žít nadarmo

PETR A PAVEL

V jednom velkém městě - kdesi mezi Wittenbergem a Římem - stály dvě velké kostelní věže: Petr a Pavel. 29. června se pokaždé daly do nepřátelského sporu. To totiž souviselo s tím, že 29. červen je svátkem Petra a Pavla. A jako by to ještě nestačilo: jedna věž byla katolická a ta druhá evangelická.

Začínalo to vždy už při ranním vyzvánění: obě věže se do toho pustily všemi svými šesti zvony. Potom už jen záleželo na větru, čím zvuk zvonů bude znít ve městě hlasitěji.

"Co si to o sobě vlastně myslíš?" říkala věž Petr věži Pavel. "Ty se svými 450 léty historie. Jsi tak mladá a už tak zkažená. Vždyť je tvá chrámová loď v neděli skoro prázdná!"

"Nebudu už ty tvoje řečičky poslouchat," odpověděla věž Pavel škodolibě.

"Je to něco tak nafoukaného, tak domýšlivého. A to, co se děje v neděli v tvé chrámové lodi, je přece takřka maškaráda."

"Závidíš, co?" kontrovala věž Petr a rozezněla ještě více své zvony. "Patří k nám 500 miliónů lidí a jsme jednotní, heč!"

A při těchto slovech se pyšná větrná korouhvička věže rozzlobeně odvrátila, ale kohout na ní nezakokrhoval.

"Co je to na mne?" nadýmala se věž Pavel. "Apoštol, podle kterého se jmenuji, již ve svém listu církvi v Korintě psal, že je třeba ve světě hledat jednotu. Heč!"

Při těchto slovech si kostelní kříž hlasitě povzdechl a někteří tvrdili, že pryč nebe na několik vteřin potemnělo jako tehdy na Golgotě.

Ale věž Sv. Petr toho ještě neměla dost:

"Váš Martin Luther měl tlusté břicho a chlastal pivo. To je pak ta vaše jednota. Nemáte přece žádné pokračovatele, jen přívržence!"

Tu ze střechy věže odlétla jedna měděná destička, tak se rozčílila.

"A vy s tím vaším kultem svatých a s papežem a..."

Věž sv. Pavel se rozohnila tak, až se zajíkla a zmlkla.

Jednoho dne přišlo do města mnoho cizích lidí a vystavělo mezi oběma kostely mešitu s dlouhým, štíhlým minaretem.

Teprve tehdy pohřbily obě kostelní věže své nepřátelství, sjednotily se, a rozhodly se společně bojovat proti minaretu. Když s tím začaly, zakokrhaly z věže kostela sv. Petra kohout a víchr roztránil kříž od sv. Pavla.

- tolerance
- respekt k jiným vyznáním, církvím a kulturám
- vítězit nikoliv bojem a ničením, ale láskou a dobrem

"Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem."
Matouš 20,26

JEDNA ŘADOVÁ SESTRA...

Jedna řadová sestra, která pracovala již mnoho let v nemocnici, vyprávěla: Na cestě k těžkému pacientovi šli proti ní po chodbě tři mladíci. Když jí mýjeli, zaslechla, jak jeden z nich pronesl: "A jestlipak umí rozeznat chlapečky od holčiček?"

Sestra se na místě otočila a vyzvala dotyčného mladíka, aby ji následoval, není-li zbabělý. Mladík s ní šel - pomohl sestře převázat jednoho pacienta, jehož zadní část těla byla téměř úplně zhnisána. Když se vraceli, zeptal se jí, jak dlouho už tuto práci dělá.

"Dobrych dvacet let," zněla odpověď - a mladík se za svou nevhodnou poznámku na chodbě omluvil.

Wolfdietrich Schnurre

FIALKA NA SEVERNÍM PÓLU

Na severním pólu jednoho rána lední medvěd začenal a ucítil v povětří nezvyklou vůni. Hned na to upozornil velkou medvědice (ta menší byla jeho dcera):

"To přišla expedice?"

Ale příčinu vůně objevila až teprve malá medvídata. Byla to úplně malá fialka. Trásla se zimou, ale odvážně dávala ledovému vzduchu, který ji ovíval, svou sladkou vůni, protože to byla její povinnost, její práce.

"Mami, tati!" volala medvídata.

"Vždyť jsem hned říkal, že je ve vzduchu něco zvláštního," upozorňoval velký medvěd svoji rodinu.

"A já myslím, že to není ryba!"

"Ne, to jistě ne," řekla velká medvědice, "ale pták to také není."

"Hm, máš zase jednu pravdu," řekl medvěd, poté, co hodnou chvíli zkoumal fialku.

A tak se ještě v předvečer po severním pólu rozšířila zpráva: na ledové pláni se objevila malá, nenápadná, vonící věc fialové barvy, stojí jen na jedné jediné tlapě a nehybe se.

Fialku si přišli prohlédnout tuleni a mroži, ze Sibíře přispěchali sobi, z Ameriky ondatry a ještě z větší dálky polární lišky, vlci a rackové. Všichni obdivovali neznámou květinu a její chvějící se stonek, všichni vdechovali její vůni; ale vůně neubývalo, pořád jí ještě zbývalo dost pro nové návštěvníky.

"Aby tak hodně voněla," myslel si tuleň, "musí mít přece zásoby vůně pod ledem."

"To jsem hned říkal, že za tím něco vězí. To jsem hned říkal...", zvolal lední medvěd.

Po pravdě řečeno, neříkal vůbec nic, ale nikdo si na to nepamatoval.

Jeden racek, kterého poslali na jih, aby se zeptal, coby to mohlo být, se vrátil zpět se zprávou, že tahle malá voňavá věc se nazývá fialka a že jich jsou pryč v teplých krajích milióny.

"Teď víme přesně tolik, co dřív," mínil tuleň. "Ale jak to, že se tahle fialka objevila zrovna tady? Tedy, řeknu vám, co si myslím. Jsem z toho perplex!"

"Co to říkal?" zeptal se lední medvěd své ženy.

"Že je perplex. To znamená, že neví, co si má o té věci myslet."

"Ano," zvolal lední medvěd, "to je přesně to, co jsem si také myslel."

Tu noc se však celý pól zachvěl skřípavým sténáním. Věčný led se zachvěl jako sklo a pukl na mnoha místech. Malá fialka sebrala všechnu svou sílu a vydechovala svoji vůni ze všech sil, jako by se rozhodla, že tuto nekonečnou ledovou pláň rozpustí a změní v teplé, temně modré moře nebo v zelenající se louku. Ale nadměrná námaha ji úplně vyčerpala. Když nastalo jítro, bylo vidět, jak odkvetla - unavenou hlavičku nechala klesnout ke stonku a ztratila

život i barvu. Její poslední myšlenkou mohlo být - přeloženo do naší řeči - asi toto: "Nyní tedy umírám... ale někdo přece musel začít... jednoho dne tu budou kvést milióny fialek. Led roztaje a budou tu ostrovy a domy pro děti."

Gianni Rodari

- naděje proti všemu
- obětovat se pro druhé
- někdo musí začít

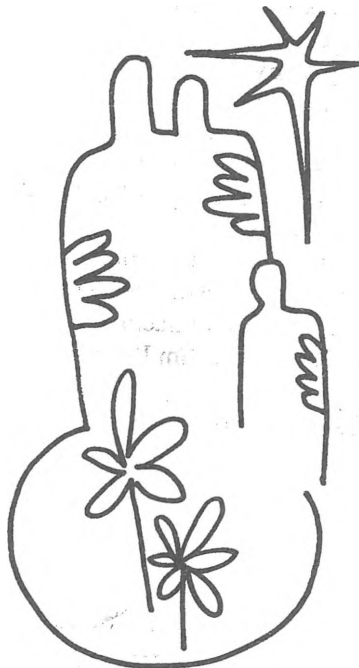
VÍŠ, KDE ...

Víš, kde
je nebe?
Venku nebo uvnitř,
na šířku dlaně
vpravo i vlevo
a ty jsi uprostřed

Víš, kde
je nebe?
Skryto nehluboko
jen na skok z tebe
vně domu starostí

Víš, kde
je nebe?
Ani ne tak vysoko tam nahoře
řekni přece ano
k sobě a ke mně
byl jsi vyzdvižen

Wilhelm Wills

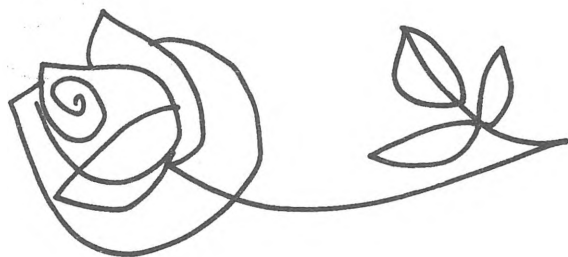

DÁVÁM VÁM...

Dávám vám
nové srdce
a nového ducha.
Vezmu
zkamenělé srdce
z vaší hrudi
a daruji vám srdce,
jež cítí.

Naplním vás
svým duchem
a učiním z vás
lidi žijící podle mého přání,
kteří dbají mých přikázání a řídí se jimi.
Pak budete
navždy zůstat v zemi,
jíž jsem dal vašim předkům.
Stanete se mým lidem
a já se stanu vaším Bohem.

Ezechiel 36, 26-28

Nadace FONS vydává

1996

Nástěný kalendář na rok 1996 s názvem **ROK V PŘÍRODĚ S LINORYTY** a poezií Ladislava Ruska. Na křídovém papíře v rozměrech 24x39 cm. K dostání ve skautských prodejnách, redakci Skautingu či na adrese:

Nadace Fons
p. o. box 35, 110 07 Praha 1

Cena za 1 kus je 70 Kč
Bibliofilský výtisk s grafickým listem a podpisem autora za 300 Kč

Nabízíme Vám **možnost výtělu** při prodeji těchto kalendářů. Bližší informace v redakci časopisu Skauting či na tel.: 02/24 102 215

Václav Břicháček - *Skautské putování po stezce životem*

Od obnovení Skautingu v roce 1989 se světla světa dočkaly dvě knihy Václava Břicháčka - Poselství skautské výchovy a Skautský oddíl. Obě dvě získaly zasloužený ohlas a staly se mezními kameny, na kterých by měl stát český skauting a jeho činovníci na konci 20. století.

Nyní vám nabízíme další Gigantovu knihu. Již výše uvedený název však napovídá, že téma se od obou předcházejících liší. Stěžejní myšlenkou zůstává výchova, ale trochu v jiných dimenzích. Nejde již ani tak o to, co je skauting a jak k němu přivádět své svěřence v oddíle, ale spíše o to, co znamená přijmout skauting jako svůj životní styl. Jako svou životní stezku. Více však napoví názvy kapitol, se kterými se v knize setkáte: Mezničky na životní stezce; Vstup do dospělosti; Budeme již brzy tři; Start do života - rok velkých změn; Batole; Předškolák; Léta třicátá - životní poločas; Světlušky a vlčata; Skautka a skaut; Cesta do padesátky; Roverský věk; I při stámuti si buď přítelem; Přidat radost létům; K druhému břehu; Celkový pohled na životní stezku.

Knihu je možno objednat na následující adrese:

Nadace FONS, p.o.box č. 35, 110 07 Praha 1, tel. 02/24 102 215 (cena: 45 Kč)

CO VÁS ČEKÁ A NEMINE!!!!!!!!!!!!

Ladislav Rusek: Lesní moudrost - životní filosofie a co vše je v ní ukryto.
 Míla Nevrlý - Průvodce CHKO - nejkrásnější oblasti České a Slovenské republiky.
 občasníky s novým obsahem i grafickou úpravou
 & členské prémie

JAK SI PŘEDPLATIT FONS??????????

Máte tři možnosti. Předplatit si celou produkci Fons, nebo pouze občasníky, či jen speciály. Nejmenší suma, kterou můžete poukázat je 60 Kč,-. Celá roční produkce se počítá nejvíce na 120,- Kč. Na každé zásilce najdete údaj, kolik peněz Vám z předplatného ještě zbývá. Bude-li se údaj blížit k nule, znamená to, že Vaše konto již bude vyčerpáno. Budete-li chtít dál občasník odebírat je nutno poslat další peníze. Sumu poukažte na konto: Nadace FONS, číslo účtu 27 - 0300084963/0300, jako variabilní symbol uveďte své rodné číslo a do kolonky text své příjmení. Adresa peněžního ústavu: ČESKO-SLOVENSKÁ OBCHODNÍ BANKA, Na příkopě 14, Praha 1 115 20. Nejlépe je poslat peníze přes jakoukoli pobočku ČSOB nebo přes jinou banku, samozřejmě můžete i poštovní poukázkou, ale ta nás připraví o část Vámi zaslanych peněz. O zaplacení předplatného informujte redakci. Informace by měla obsahovat tyto údaje: *jakou variantu chcete odebírat, rodné číslo!!! a přesnou adresu.*

*FONS: občasník roverských kursů lesních škol, vydávaný nadací FONS
 reg. zn. MK ČR 6833*

redakční skupina:

Roman Šantora - Bobo, Marek Bárta

kontaktní adresa:

Nadace FONS

p.o. box č. 35 110 07 Praha 1

tel: 02/24 102 215 fax: 02/24 21 48 25 E-mail: bobo@junak.anet.cz

Praha, prosinec 1995, v počtu 800 výtisků

občasník není výdělečně činný.

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha č.j.
 330/93 - NP ze dne 4.3. 1993